

РЕШЕНИЕ

№ 1002

гр. София, 09.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 10.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6243** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от Т. Д. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], р-н „О. купел“, ул. „688“ № 3А, ет. 2, ап. 6, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 228з-469/28.05.2024 г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от инспектор група ООР, сектор ОП при 04 РУ- СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Излага твърдения за неправилност и незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ, като постановена в нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед за прилагане на ПАМ.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и с адвокат Т., поддържа жалбата по изложените в нея съображения, моли се за отмяна на заповедта и за присъждане на сторените в производството по делото разноски. Представя в срок и писмени бележки по делото.

Ответникът – инспектор в група ООР, сектор ОП при 04 РУ- СДВР – редовно уведомен, се представлява от юрк. Г., която оспорва жалбата, като неоснователна и недоказана и моли съда да остави в сила процесната заповед. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражения за прекомерност на

претендираното адвокатско възнаграждение. Представя подробни писмени бележки. Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

От приложените по делото доказателства се установява, че на 28.05.2024 г. около 3:28 ч. жалбоподателят е управлявал лек автомобил марка О., модел „Инсигния“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Д. Б. Т., в [населено място], по [улица]срещу [жилищен адрес] с посока на движение от [улица]към [улица], като при извършена проверка, водачът е отказал да бъде тестван с техническо средство DrugTest 5000 с номер ARRM-0038 за употреба на наркотични вещества или техни аналози. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 01740270 за ВМА.

За извършеното нарушение по чл. 5, ал.3, т.1 от ЗДвП. е съставен АУАН Серия ГА № 1328753. Идентифицирано е допуснатото нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 – водачът отказва да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и не изпълнява предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Иззето е СУМПС №[ЕИК]. Приобщена е докладна записка на С. Т. – полицаи при 02-ри взвод, група „ООР“, сектор „ОП“ – 04 РУ-СДВР, в която е посочено, че на описаното в АУАН място е извършена проверка на Т. Д. Т., при която същия отказал проба за установяване на употреба на наркотични вещества.

Допуснатото нарушение е квалифицирано в АУАН като такова по чл. 174, ал. 3, пр. 2 ЗДвП. – отказва да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и не изпълнява предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване.

Считайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП., на 28.05.2024 г. ответникът е издал процесната ЗППАМ № 228з-469/24-4332-002951/28.05.2024 г. за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП. – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП. принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповедта е издадена от компетентен орган - полицейски орган по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. По делото е приложена заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на Директора на СДВР, съгласно която полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, от отдел „Охранителна полиция“ при СДВР имат право да налагат принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“ и т.

б от ЗДвП.

Спазено е изискването за форма. Издадената заповед съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаването ѝ, обективирани в съставения АУАН. Подхода на издателя на ПАМ е в съответствие с посоченото в ТП № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, според което мотивите за упражняване на властническата компетентност могат да се съдържат в друг документ, извън оспорения. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, стават мотиви и на самия акт.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита на оспорващия. Жалбоподателят е бил уведомен и съответно напълно запознат за започване на производство, с оглед установеното с АУАН серия GA, № 1328753/28.05.2024 г., виновно нарушение от неговата страна на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП. - отказ от извършването на проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и не изпълнение на предписание за химико-технологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Жалбоподателят е упражнил своевременно правото си на жалба, в която е идентифицирал коректно обжалваната заповед. С разпоредбата за насрочване на делото му е предоставена възможност да се запознае с документите, приобщени към административната преписка, с което са спазени процесуалните правила, позволяващи му да организира в пълен обем своята защита.

По отношение на материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че като водач на МПС на посочените дата, час и място, е отказал да се подложи на проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Освен, че е отказал да бъде проверен за употреба на наркотични вещества или техни аналози, Т. Т. не е дал и биологична проба за лабораторно изследване.

При тези обстоятелства съдът намира за изпълнени предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП.

Ирелевантни в настоящото производство са причините, поради които жалбоподателят е отказал да бъде проверен за употреба на наркотични вещества, а именно, че е отказал пробата по съвет на близки.Както и обстоятелството с какво и как ще се придвижи за изследване.Ясно в заповедта е посочено и основанийето на което се издава.

Проверяваната заповед е съответна и на целта на ЗДвП. – да се осигури безопасността на движението по пътищата, като се отнеме временно свидетелството за управление на МПС на водач, който отказва да бъде проверен за употреба на наркотични вещества или техни аналози, като по такъв начин да се елиминират потенциалните възможности за възникване на пътнотранспортни произшествия. Засягането с оспорената заповед на правата на жалбоподателя и в частност временното отнемане на свидетелството му за управление на МПС, съдът намира за съразмерно и съответно на преследваната от законодателя легитимна цел. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителни действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП. се прилага ПАМ под прекратително условие – "до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца".

С оглед на изложеното съдът приема, че обжалваната заповед е законосъобразна. Същата е издадена от компетентен орган и в предвидената от закона форма, постановена е в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, на които се основава, при спазване на административнопроизводствените правила и е съобразена с целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като предвид изхода на делото, такова следва да му се присъди на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 36-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Д. Т. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 228з-469/24-4332-002951/28.05.2024 г. по чл.171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от инспектор в група ООР, сектор ОП при 04 РУ- СДВР.

ОСЪЖДА Т. Д. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], ул. „688“ № 3А, ет. 2, ап. 6, да заплати на СДВР сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляващи разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ:

